

BEZ DOBRE VEZE SI »BEZVEZE«?

Mnogo se o tome priča, tj. više se šapuće, onako iza kulisa. Više se o tome govori, kao o nečemu što je »netko«, čuo ili načuo. Nitko nema pravih dokaza, mada je to javna tajna. Ta famozna stvar o kojoj svi toliko govorimo, ali protiv koje će se rijetko tko pobuniti, zovu se formalni natječaji za posao. Namješteni natječaji i dogovoreni poslovi.

Današnja realnost ili urbani mit? Vjerujem da gotovo svatko od nas, ima direktnog ili indirektnog iskustva, s tom današnjom svakodnevnom pojavom.

Nisam još nikada čula, da se netko, nakon što je dobio odbijenicu za posao, tj. onaj odgovor u koverti sa vraćenim papirima, gdje vam se zahvaljuju na interesu i žele vam više sreće drugi put, žalio na odluku.

Nisam još nikada čula, da je potencijalni poslodavac objasnio razloge, zbog kojih je uzeo dotičnu osobu, a ne nekoga drugoga. Vjerojatno zbog toga što argumentirani razlozi, često puta ne postoje.

Obično se već prije, no što je određeni natječaj za posao i objavljen, zna ime i prezime osobe, kojoj je određeni posao, namijenjen. Nije tako rijedak niti slučaj, da se »izmišljaju« radna mjesta, samo kako bi netko dobio posao.

Jesmo li zaista, bez dobre veze - bezveze?

NISI SPOSOBAN, ALI SI PODOBAN

U gradu u kojem stručnost, kvaliteta i sposobnost, već dugo nisu na cijeni, postavljam si pitanje: kako doći do posla?

Stranačka pripadnost ili kumstvo? Novac ili jako dobra »špaga«?

Što je trenutno u trendu?

U zadnje vrijeme, gotovo da nije bilo natječaja za posao u Bjelovaru, neovisno o struci, za koji nisam čula, da je čista formalnost. Unaprijed se znalo tko će dobiti posao i to je nešto, što je većini postalo sasvim normalno. Nažalost. Možete slobodno poslati ili predati vaš životopis i brdo ostalih papira, ali nemojte polagati nade u to, da će vaš životopis, itko do kraja pročitati.

Možda postoje rijetki poslodavci, koji detaljno čitaju životopise i zamolbe, koji vode intervju, ne iz formalnosti, već zaista iz težnje, da pronađu najkvalitetnije radnike i takvima svaka čast i moj duboki naklon.

Nisam ih još upoznala, ali se iskreno nadam, kako jednom hoću. Nadam se, da ne postoje samo u bajkama.

Možda će se sada mnogi poslodavci naći uvrijeđeni i kategorički tvrditi da nije tako. Da su to samo priče, urbani mitovi ili slične stvari. Neka me uvjere u to, pa ću vjerovati.

Nedavno je bio natječaj za asistente u nastavi za djecu s poteškoćama u učenju. Od nekoliko stotina kandidata (među kojima sam bila i ja), posao je dobilo njih petnaestak. Puno manje nego što je prvobitno bilo traženo. No, to je već neka druga tema i u to ovaj put, neću ulaziti.

BJELOVARSKI NAMJEŠTENI NATJEČAJI – MIT ILI ŽALOSNA STVARNOST?

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 13 Listopad 2014 13:36 - Ažurirano Ponedjeljak, 13 Listopad 2014 13:57

Zanimljivo, posao većinom nisu dobili odgajatelji (što sam slučajno i ja) ili učitelji razredne nastave, tj. djelatnici pedagoške struke. Ako su svi oni, koji su odabrani, imali prethodno iskustvo u radu, kao asistenti u nastavi, razlog zapošljavanja je opravdan, ali se to trebalo navesti u obrazloženju.

Ako nisu, koji su to kriteriji, koji su presudili? Zaključite sami.

Jedino što znam je, kako po svakoj logici, zdravom razumu i kompetenciji za taj posao, pedagoški djelatnici, bi trebali imati prednost. Ali naravno, ako čistačice asistiraju kod operacija, tako su valjda konobari i trgovci, stručniji za rad s djecom s poteškoćama u učenju.

Da se razumijemo, nipošto ne podcjenjujem konobare i trgovce, i poštujem svaki posao, ako se časno i vrijedno radi, već samo govorim konkretno o ovom primjeru.

Čula sam u vezi tog natječaja razne priče. Ponavljam, priče, jer stvarnu istinu ne znam, a ona se krije iza teških vrata, naših gradskih moćnika. Samo oni to znaju.

Navodno su mnogi imali svoj popis asistenata. Tako se pričalo.

Mit ili žalosna i tragična realnost našeg grada? Možda ćete vi znati odgovor.

Ovo je samo jedan od brojnih primjera. Stavila sam ga jer je svjež i jer o njemu kruže mnoge glasine. Nitko se nije bunio, barem koliko znam. Da je i htio ili pokušao, našli bi već uvjerljive razloge i argumente, zašto su zaposleni, upravo ti ljudi.

Doživjela sam i sama, mnogo sličnih situacija, a iskustva mojih prijatelja i poznanika, kao što su vjerujem i mnogih od vas, vrlo su slična.

Nemam ništa protiv onih koji dobivaju poslove. Imam protiv načina, na koji se zapošljavaju radnici. Poslova je malo, a nezaposlenih previše. Tako da se oko jednog radnog mjesta, lome koplja i gazi po ljudskosti, stručnosti, znanju sposobnosti.

U LJUBAVI, RATU I DOBIVANJU POSLA JE SVE DOZVOLJENO?

Kaže se kako je u ljubavi i ratu sve dozvoljeno. Je li dozvoljeno i kod dobivanja posla?

Standard u gradu i županiji, na vrlo je niskim granama, iako nas vladajući stalno uvjeravaju u suprotno.

Ali, još je gori od standarda života, standard ljudskosti, morala i poštenja.

No, zašto i dalje šutimo?

Može li se više uopće posao naći na pošten način? Može li se u tom krvavom ratu za radno mjesto, obraniti znanjem, poštenjem, stručnosti i kompetencijom kao jedinim oružjem?

Zašto svi oni, koji godinama nisu našli posao, a vrlo dobro znaju da su posao, koji su trebali dobiti oni, dobili oni sa manje kvalifikacija, sposobnosti, staža ili škola, uporno šute?

Vrijedi li ono, kako se ne treba s rogatim bosti, pa se nikada ne bunimo, žalimo ili protestiramo, jer unaprijed znamo, kako je to bitka koju ćemo sigurno izgubiti, a koštat će nas samo mnogo živaca i odbacivanja od mnogih oko nas?

No, koliko time radimo medvjedu uslugu sebi, drugima, čak i svojoj djeci za budućnost? Cjelokupnom društvu, demokraciji, koju uporno negiramo svakim takvim i sličnim postupcima šutnje bez bunta, tamo gdje bi bunt jednostavno morao postojati?

BJELOVARSKI NAMJEŠTENI NATJEČAJI – MIT ILI ŽALOSNA STVARNOST?

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 13 Listopad 2014 13:36 - Ažurirano Ponedjeljak, 13 Listopad 2014 13:57

Pitam se samo, što bi se dogodilo u našem gradu, kada bi svi, koji su posao dobili na nepošten način, zbog npr. pripadnosti određenoj stranci, zbog kumstva s »nekim važnim« ili zbog nekog sličnog a krivog razloga, odjednom bili smijenjeni?

Odgovor prepuštam vašoj mašti. Vjerujem da vam ne treba neka velika moć vizualizacije, kako biste zamislili ovakvu sliku.

Nazovite me zločestom komentatoricom, kako su me nazvali neki, nazovite me slobodno zviždačem, hejterom ili drugim sličnim imenicama i epitetima, no, duboko u sebi, svi mi znamo pravu istinu. A ona obično boli, smeta, ona je uglavnom kamen spoticanja u našem svakodnevnom životu.

Tek kada se ljudi počnu zapošljavati zbog svojeg kvalitetnog životopisa, zbog svojih sposobnosti, stručnosti, znanja i vještina, zbog svog obrazovanja i drugih kvaliteta, tada ćemo imati neko bolje društvo. Hoću li doživjeti taj dan, ne znam. Nadam se samo, da će ga dočekati moja i vaša djeca.

A svatko od nas bi trebao, baš u ime naše djece i njihove bolje budućnosti, prekinuti šutnju, izabrati pravednost umjesto licemjerja, poštenje umjesto nepoštenja, kvalitetu umjesto kvantitete.

I reći istinu tamo gdje treba. Tamo gdje možemo. Bez straha od osude.